

Demeter Arnold

HIPERPLÁN

Még egy pár évet mosolyognak,
némán tűrik a távoli hiperplánt,
belenyugodva a házak között,
visszajátszhatatlanul a kistotált.

Kezükben szerszámok zörögnek,
akár testük emléke ezer év után,
jaga digáról álmodozva a földeken
görnyednek meg minden délután.

Miközben varjak keresik gazdájuk
a frissen kent degenyeg-homály égen,
barázdák közt arra várnak, hogy imájuk
mormolása idővel csodát érjen.

De nincs isteni maszek, közben kattog
a gép, így örökítve meg az utókornak,
hogy valamikor a tájon kívül, a hegyek
között, láthatatlan parasztk is voltak.

A LÁTVÁNY

Képes vagy végignézni bármit.
Behöhörgi a hajnalba a disznó halálát,
fület kacagva vágják a gyermekek,
vizet és sót hoznak, megvakarják kormos hátát.
Vagy kétszáz kiló, a harapások száma X.
Kisvártatva lemossák a véres asztalt,
zsiros rongyok között elégedett törölgetés
dicséri a szerszámokat. Tüdővíz folyik az udvaron.

A háztetőn két varjú egy epén civakodik.
Főzés közben derül ki, hogy nem beteg a hús.
Agyvelő fő a gáztűzön, nevető asszonyok
húst darálnak, miközben a kisszobában
bort töltenek reggelihez a férfiak.
A feldicsért egerésző macska megkapja
az egész évi szidást, érinthetetlen minden.
Nagyanyád kisujjból dolgozza fel ezt is.
Nagyapád nagyobb szörnyeket emleget.
Nevetnek, végre együtt lehet a család,
s ez decemberben vérengzősen otthonos,
de csak hónapok alatt megemészthető.

*Utolsó vacsora 2., 2015
(olaj, vászon, 180 x 200 cm)*